



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, zastoupeného JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K&K Invest Group s.r.o.**, se sídlem Londýnská 536/18, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, č. j. MHMP 399640/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2020, č. j. 11 A 79/2019-57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému a osobě zúčastněné na řízení **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Úřad městské části Praha 6 („stavební úřad“) rozhodl dne 9. 11. 2017 o umístění stavby podzemní garáže pro 11 osobních vozidel ve vnitrobloku bytového domu č. p. X v ulici N. T. X, P. X – D., na pozemku parc. č. X (resp. parc. č. X) a parc. č. X v k. ú. D., a stanovil podmínky pro umístění stavby.

[2] Žalobce je spoluvlastníkem sousedních nemovitostí (pozemků parc. č. X a X a domu č. p. X v k. ú. D.). Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o umístění stavby potvrdil.

II. Posouzení věci městským soudem

[3] Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal nesplnění požadavků na zvýšenou ochranu zeleně, pohodu bydlení, likvidaci dešťových vod a zmatečnost ve správním řízení.

[4] Městský soud v Praze („městský soud“) žalobu shora označeným rozsudkem zamítl.

[5] Shledal, že se správní orgány splněním požadavku na zvýšenou ochranu zeleně podrobně zabývaly. Stavební úřad zejména uvedl, jaké konkrétní stromy budou vysazeny jako náhrada za vykácené stromy. Městský soud rovněž upozornil, že ke kácení dvou vzrostlých stromů bylo již dříve s ohledem na jejich špatný zdravotní stav vydáno povolení. Důvodem jejich odstranění tedy nebyla pouze realizace stavby, ale zejména jejich současný špatný stav.

[6] Z rozhodnutí správních orgánů je rovněž zřejmé, jakým způsobem se vypořádaly s otázkou pohody bydlení. V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by požadovaná stavba jakkoliv v budoucnu zasáhla do stávajících poměrů nad rámec limitů stanovených právními předpisy. Městský soud zdůraznil, že jak hluková studie, tak i studie týkající se rozboru denního oslunění, vyznívají ve prospěch provedení stavebního záměru. I další dotčené orgány na úseku ochrany prostředí, požární ochrany a ochrany obyvatelstva, pozemních komunikacích a bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vyslovily se stavbou svůj souhlas.

[7] Rovněž námitku týkající se rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, konkrétně s požadavky na likvidaci dešťových vod, městský soud neshledal důvodnou. Upozornil, že na území hl. m. Prahy platí vyhláška hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Ustanovení § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je obsahově prakticky totožné s čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, který přikazuje chránit urbanistický a architektonický charakter prostředí, požadavky na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Těmito aspekty se správní orgány zabývaly.

[8] K tvrzené zmatečnosti městský soud uvedl, že pozemky, na kterých má být stavba umístěna, jsou zcela určité a nezaměnitelně vymezeny v rozhodnutí stavebního úřadu. K tvrzení žalobce, že stavba obsahuje i stavbu vjezdu do garáží na pozemku parc. č. X, k.ú. D., ačkoliv žadatel o umístění stavby na tomto pozemku nepožádal, městský soud shledal, že tato skutečnost není důvodem pro vyslovení zmatečnosti řízení. Stavba vjezdu do garáží je účelově určena k připojení sousední nemovitosti na pozemní komunikaci. Na tuto situaci pamatuje § 79 odst. 2 písm. i) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), který výslovně uvádí, že sjezdy a nájezdy na pozemní komunikace sloužící k připojení sousední nemovitosti rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují.

III. Obsah kasační stížnosti

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), a domáhá se jeho zrušení.

[10] Městský soud nesprávně posoudil námitku týkající rozporu s územně plánovací dokumentací. Dle územního plánu hl. m. Prahy se stavba nachází ve vnitrobloku se zvýšenou ochranou zeleně. Tyto plochy jsou nezastavitelné. Stavbu tedy nebylo možno umístit, neboť

by si vyžádala odstranění vzrostlé zeleně (tj. kácení stromů), která by již nemohla být s ohledem na realizaci podzemních garáží ve stejném rozsahu nahrazena. Městský soud zcela pominul žalobní argumentaci prokazující, že nová výsadba nebude moci plně nahradit stávající zeleň, neboť bude realizována na střeše podzemních garáží. Rozsah zemních valů na střeše podzemních garáží neodpovídá rozsahu a potřebám kořenového systému vzrostlého stromu. Jak vyplývá z technické normy ČSN 83 9061 (Ochrana stromů, porostů a vegetačních ploch při stavebních pracích), valy o výměře ve své horní části jen cca 4 m² nemohou zajistit životní podmínky pro stromy. Městský soud se touto skutečností nijak nezabýval, a jeho rozsudek je proto nepřezkoumatelný.

[11] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil námitku týkající rozporu stavebního záměru s požadavky čl. 4 odst. 1, čl. 8. odst. 1 a čl. 22 odst. 1. vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. HMP a § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na zachování kvality prostředí a pohody bydlení. Soulad stavby s těmito požadavky se totiž nevyčerpává souladem stavby s limity stanovenými zvláštními předpisy. Záměr musí ve vztahu k zákazu narušení pohody bydlení a kvality prostředí stavební úřad posoudit komplexně, tj. z hlediska souhrnu všech působících negativních vlivů záměru v kombinaci s jeho situováním na pozemku, urbanisticko-architektonickými vlastnostmi, kapacitou a dalšími parametry. I kdyby jednotlivé parametry stavby byly z hlediska zvláštních předpisů souladné se stanovenými požadavky, ve svém souhrnu mohou přesto uvedená kritéria porušit.

[12] Městský soud dále nesprávně posoudil námitku nesplnění požadavků § 20 odst. 5 písm. c), resp. § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na likvidaci dešťových vod, neboť vycházel z nesprávné premisy, že vyhláška ministerstva a hl. m. Prahy jsou právními předpisy stejné právní síly. Stěžovatel namítá, že obecně závazná vyhláška publikovaná ve Sbírce zákonů má vyšší právní sílu než nařízení územně samosprávného celku vydávané v přenesené působnosti. Vyhláška hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. HMP proto musí být v souladu s obecně závazným právním předpisem, přičemž v případě konfliktu má přednost vyhláška č. 501/2006 Sb.

[13] Stěžovatel rovněž namítá, že řízení bylo zmatečné, neboť nebylo zřejmé, na jakých pozemcích má být stavba umístěna. Dle dokumentace stavba obsahuje i stavbu vjezdu do garáží na pozemku p. č. X k. ú. D., ačkoli žadatel o umístění stavby na tomto pozemku nepožádal. S tvrzením městského soudu, že se v případě přejezdu přes chodník jedná o stavbu, jež nevyžaduje umístění, stěžovatel nesouhlasí. Odkazuje na § 4 odst. 1 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že pokud je součástí žádosti vícero staveb, stavební úřad je všechny projedná v režimu stavby hlavní, tj. zde v režimu umístění stavby podzemních garáží.

IV. Vyjádření žalovaného

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ohledně námítky týkající se rozporu s územně plánovací dokumentací a zmatečnosti související s umístěním stavby odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a rozsudku městského soudu, se kterým se ztotožňuje.

[15] K tvrzení stěžovatele, že stavební záměr nespĺňuje požadavky na zachování kvality prostředí a pohody bydlení, žalovaný uvedl, že z obsahu námítky není zřejmé, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje narušení své pohody bydlení v daném vnitrobloku. Stěžovatel navíc není vlastníkem, spoluvlastníkem ani uživatelem předmětného vnitrobloku, nemá k pozemku stavebního záměru (vnitrobloku) ani žádné jiné věcné právo.

[16] Žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatele, že vyhláška č. 501/2006 Sb. má vyšší právní sílu než nařízení územně samosprávného celku, v daném případě vyhláška hl. m. Prahy

č. 26/1999 Sb. HMP. Odkázal na § 194 písm. e) stavebního zákona, kterým je hl. m. Praha výslovně zmocněno k vydávání nařízení v přenesené působnosti, jež stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby pro území hl. m. Prahy, tedy k vydávání právního předpisu stejné právní síly jako vyhláška č. 501/2006 Sb., avšak s působností omezenou územím hl. m. Prahy. I v této části žalovaný souhlasí s odůvodněním rozsudku městského soudu a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou, zastoupenou advokátem, a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost *není důvodná*.

[19] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Bylo by totiž předčasné právně hodnotit věc samou, pokud by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný.

[20] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel pochybení městského soudu spatřuje v nevyřazení žalobní argumentace, která se týká tvrzení stěžovatele, že nová výsadba nebude moci plně nahradit stávající zeleň, neboť bude realizována na střeše podzemních garáží.

[21] Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů je dána tehdy, opomene-li krajský soud vypořádat některou ze žalobních námitek, nebo není-li z odůvodnění napadeného rozsudku zřejmé, proč krajský soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nedostatkem odůvodnění však není, pokud soud bezezbytku nevyřadí všechny argumenty účastníka, jestliže současně přehledně vyloží, o které důvody své rozhodnutí opírá. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, není porušením práva na spravedlivý proces, pokud obecné soudy „*nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[22] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná. Městský soud se s námitkou stěžovatele týkající se území se zvýšenou ochranou zeleně obsáhle vypořádal (viz body 19-28 rozsudku městského soudu, viz rovněž shrnutí jeho závěrů v bodě 5 shora). Odůvodnění městského soudu je přesvědčivé a srozumitelné.

[23] Nejvyšší správní soud s posouzením městského soudu souhlasí i po věcné stránce. Z Územního plánu hl. města Prahy, konkrétně z výkresu č. 31 – Podrobné členění ploch zeleně,

je patrné, že stavba má být umístěna ve vnitrobloku se zvýšenou ochranou zeleně. Není však pravdou, že dosavadní zeleň ve vnitrobloku má být zcela odstraněna a nahrazena pouze ozeleněnou střechou, jak plyne z argumentace stěžovatele. Z rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, jaké konkrétní stromy budou vysazeny jako náhrada za stromy vykácené. Městský soud rovněž správně zdůraznil skutečnost, že ke kácení dvou vzrostlých stromů bylo již dříve s ohledem na jejich špatný zdravotní stav vydáno povolení. Tyto stromy byly uznány neperspektivními, takže důvodem jejich odstranění nebyla pouze realizace stavby, ale zejména jejich současný špatný stav.

[24] Nejvyšší správní soud souhlasí, že racionalitu a legitimní důvod, pro který lze danou stavbu vyhodnotit za navrženou v souladu s územním plánem, se stěžovateli nepodařilo zpochybnit. Jeho argumentace v podstatě vychází z premisy, že náhrada za pokácené stromy musí být prakticky totožná s dosavadním porostem a ve všech ohledech plně nahradit stávající zeleň. Takto uvažovat nelze. Pro posouzení věci je podstatné, že z rozhodnutí o umístění stavby zcela jasně vyplývá, jak má být ochrana zeleně na daných pozemcích dosaženo. Pokácené stromy nahradí nově vysazené, které jsou způsobilé růstu v daných podmínkách. Nadto soud zdůrazňuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že stávající dřeviny jsou ve špatném zdravotním stavu, a dřeviny zanedbané budou tedy nahrazeny novou, kvalitní a perspektivní výsadbou.

[25] Stěžovatel dále namítá, že městský soud nesprávně posoudil námitku týkající se rozporu stavebního záměru s požadavky na zachování kvality prostředí a pohody bydlení, které stanoví zejména čl. 4 odst. 1, čl. 8 odst. 1 a čl. 22 odst. 1 vyhlášky hl. m. Prahy č. 26/1999 Sb. HMP.

[26] Pojmem „pohoda bydlení“ se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116. Jedná se o neurčitý právní pojem, jehož obsah je tvořen celou řadou složek, které jsou konkrétněji zpracovány právními předpisy (hodnota hluku, prachu, vzdálenosti staveb). Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl: „*„Pohodu bydlení“ lze podle jedné z možných definic, která se snaží tento pojem kategorizovat subjektivně, rozumět takový stav, kdy někdo bydlí v klidu, spokojeně, příjemně a šťastně (...). Z objektivistického úhlu pohledu lze „pohodu bydlení“ rozumět soubrem činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující soubrem činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.“* Naplnění požadavku zachování pohody bydlení pro stávající stavby je tedy stavebním úřadem posuzováno podle konkrétních kritérií. V rozsudku ze dne 22. 11. 2007, č. j. 9 As 5/2007-76, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*je při posuzování této námitky třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné.“*

[27] V průběhu správního řízení nebylo zjištěno, že by požadovaná stavba jakkoliv v budoucnu zasáhla do stávajících poměrů nad rámec stanovených limitů právními předpisy. Již městský soud zdůraznil, že jak hluková studie, tak i studie týkající se rozboru denního oslunění, vyznívají ve prospěch provedení stavebního záměru. I další dotčené orgány na úseku ochrany prostředí, požární ochrany a ochrany obyvatelstva, pozemních komunikací a bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích vyslovily se stavbou svůj souhlas. Stěžovatel argumentuje v tom směru, že i kdyby jednotlivé parametry stavby byly z hlediska zvláštních předpisů souladné se stanovenými požadavky, ve svém souhrnu mohou

přesto uvedená kritéria porušit. Stěžovatel však v kasační stížnosti nepředkládá žádnou konkrétní argumentaci rozporující závěry městského soudu či správních orgánů. Z obsahu kasační stížnosti je toliko zřejmé, že se stavebním záměrem nesouhlasí. To ovšem nestačí.

[28] Nejvyšší správní soud připouští, že situace tvrzená stěžovatelem může teoreticky – ve značně ojedinělých a specifických okolnostech – nastat. Například v situaci, kdy jednotlivé zákonné parametry budou sice splněny, ale na samé hranici povolených limitů, což ve svém souhrnu bude vytvářet takové negativní vlivy na životní podmínky v dané lokalitě, že stavební záměr jako celek ve světle těchto okolností nebude moci obstát. O takovou situaci se však v projednávané věci nejedná. Naopak všechny studie a stanoviska dotčených orgánů hovoří ve prospěch stavebního záměru.

[29] Stěžovatel dále nesouhlasí s posouzením námitky nesplnění požadavků § 20 odst. 5 písm. c), resp. § 21 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. na likvidaci dešťových vod, neboť městský soud vycházel z nesprávné premisy, že vyhláška ministerstva a hl. m. Prahy jsou právními předpisy stejné právní síly.

[30] Městský soud vyšel při posouzení této námitky i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2004, č. j. 5 A 153/2000-81, který se místní působností prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu zabýval a dospěl k závěru, že „*Vyhláška Ministerstva pro místní rozvoj, vydaná na základě zmocnění obsaženého v § 143 odst. 1 písm. k) zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, a vyhláška Národního výboru hlavního města Prahy č. 5/1979 Sb. NVP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, vydaná na základě zmocňujícího ustanovení § 143 odst. 5 téhož zákona, jsou právními předpisy stejné právní síly toliko s odlišnou místní působností: působnost vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj se vztahuje na území celé České republiky s výjimkou hlavního města Prahy a působnost vyhlášky Národního výboru hlavního města Prahy dopadala naopak pouze na tuto obec.*“ I když se tento judikát vztahuje k jinému znění vyhlášky vydané jiným správním orgánem, ani Nejvyšší správní soud nehledal žádný důvod, pro který by se měl od tohoto jednoznačného závěru odchýlit.

[31] Městský soud vypořádal žalobní námitku stěžovatele rovněž ve světle obsahově prakticky totožné právní úpravy v čl. 4 odst. 1 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, podle níž je třeba chránit urbanistický a architektonický charakter prostředí, požadavky na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Nejvyšší správní soud souhlasí, že se všemi těmito aspekty se správní orgány zabývaly a řádně je zdůvodnily.

[32] V neposlední řadě stěžovatel namítá, že řízení bylo zmatečné, neboť nebylo zřejmé, na jakých pozemcích má být stavba umístěna. Totožnou námitkou se zabýval i městský soud, který ji v podrobnostech vypořádal (viz body 43-49 rozsudku městského soudu) a Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje. Pozemky, na kterých má být stavba umístěna, jsou zcela určitě a nezaměnitelně vymezeny na straně 2 rozhodnutí stavebního úřadu.

[33] Dle dokumentace stavba obsahuje i stavbu vjezdu do garáží na pozemku p. č. X k. ú. D., ačkoli žadatel o umístění stavby na tomto pozemku nepožádal. S tvrzením městského soudu, že se v případě přejezdu přes chodník jedná o stavbu, jež nevyžaduje umístění, stěžovatel nesouhlasí. Odkazuje na § 4 odst. 1 stavebního zákona, z něhož vyplývá, že pokud je součástí žádosti vícero staveb, stavební úřad je všechny projedná v režimu stavby hlavní, tj. zde v režimu umístění stavby podzemních garáží.

[34] Nejvyšší správní soud i v tomto bodě souhlasí s posouzením městského soudu. Podle § 79 odst. 2 písm. i) stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas nevyžadují sjezdy a nájezdy na pozemní komunikace sloužící k připojení sousední nemovitosti.

Pojem „sjezd a nájezd na pozemní komunikaci“ vymezuje v § 10 odst. 1 zákona č. 13/1999 Sb., o pozemních komunikacích. Sjezdy a nájezdy na pozemní komunikace tedy nevyžadují žádné opatření stavebního úřadu, ale podléhají povolovacímu režimu dle § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích. Řízení o povolení napojení nemovitosti sjezdem nebo nájezdem provádí silniční správní úřad.

[35] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s městským soudem uzavírá, že stavební úřad stavbu sjezdů a nájezdů na pozemní komunikace neumísťuje, na čemž nemůže změnit nic ani skutečnost, že stavba těchto sjezdů a nájezdů souvisí s jinou stavbou prováděnou v objektu.

VI. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Rovněž osobě zúčastněné na řízení soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí žádné prokazatelné náklady v řízení nevznikly (žádný úkon v řízení o kasační stížnosti nečinila).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2021

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu